

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Z. R.**, narozený XXX
bytem K. P.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
sídlem třída Přátelství 1960, 397 01 Písek

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 2. 8. 2018,
č. j. MV-50645-8/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-50645-8/SO-2018, je nicotné.
- II. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 4. 12. 2015, č. j. PPR-31277-37/ČJ-2014-990131, se zrušuje ve výroku II. a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, ve výroku I. zůstává rozhodnutí nedotčeno.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 2. 8. 2018, č. j. MV-50645-8/SO-2018 (dále jen „rozhodnutí ministra“), kterým ministr vnitra podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) zamítl odvolání žalobce proti výroku II. rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 4. 12. 2015, č. j. PPR-31277-37/ČJ-2014-990131 (dále jen „rozhodnutí policejního prezidenta“), a tento výrok potvrdil.
2. Žalobce se současně domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015, a to toliko v rozsahu výroku II., jímž mu byla podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 624 Kč. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 se týkalo nákladů odvolacího řízení ve věci odvolání žalobce proti *samostatnému* rozhodnutí o nákladech řízení vzniklých v odvolacím řízení ve věci proplacení přesčasových hodin (dále také „druhotné náklady“).

II. Řízení ve věci rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015

3. Výrokem I. rozhodnutí policejního prezidenta (*není napadeno žalobou*), bylo změněno samostatné rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 29. 8. 2014, č. ŘKŘ-5110/2014 (dále „rozhodnutí krajského ředitele“), jímž byla žalobci dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru *přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 22 203 Kč* vzniklých v souvislosti s odvoláním proti rozhodnutí ředitele pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2011, č. j. KRPC-81516-2/ČJ-2010-0200OP (tj. proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci proplacení přesčasových hodin žalobci za roky 2007, 2008 a 2009), jakož i v souvislosti s odvoláním proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 13. 6. 2013, č. NŘVS-88/2013 (tj. proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci proplacení přesčasových hodin žalobci za rok 2010).
4. Rozhodnutí krajského ředitele ze dne 29. 8. 2014 bylo změněno tak, že policejní prezident přiznal žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení vzniklých v souvislosti s odvoláním proti oběma prvostupňovým rozhodnutím ve výši 48 555, 90 Kč (*pozn. soudu - odvolací náklady ve věci proplacení přesčasových hodin*).
5. Výrokem II. rozhodnutí policejního prezidenta bylo rozhodnuto, že se žalobci přiznává dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 624 Kč (*pozn. soudu - náklady odvolacího řízení o nákladech odvolacího řízení ve věci*).
6. V rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 policejní prezident poučil žalobce, že proti výroku I. nelze dle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru podat odvolání a proti výroku II. o nákladech řízení lze podat odvolání u policejního prezidenta do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, přičemž podání odvolání nemá dle § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru odkladný účinek.
7. Výrok II. rozhodnutí policejního prezidenta odůvodnil policejní prezident tím, že žalobce se v odvolání domáhal změny rozhodnutí krajského ředitele o náhradě nákladů **odvolacího** řízení ve věci a plnému vyhovění odvolání, tzn. přiznání náhrady v celkové výši, kterou vyčíslil na 404 375,90 Kč. Policejní prezident jako odvolací orgán shledal pro změnu rozhodnutí krajského ředitele důvody, ale uvedl, že odvolatel byl v řízení úspěšný pouze částečně, neboť mu byla přiznána náhrada nákladů ve výši 48 555,90 Kč, tj. úspěšnost 12 %.

Z uvedeného důvodu přiznal policejní prezident náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 624 Kč (za čtyři úkony - odvolání ze dne 22. 9. 2014, účast na jednání dne 1. 12. 2014 a 23. 9. 2015, vyjádření ze dne 5. 10. 2015 – po 1 000 Kč za jeden úkon a 300 Kč režijní paušál, tj. $1\,000 \times 4 = 4\,000$ Kč, $300 \times 4 = 1\,200$ Kč, $4\,000 + 1\,200 = 5\,200$ Kč, $5\,200 : 100 = 52 \times 12 = 624$ Kč).

8. Žalobce podal dne 4. 1. 2016 odvolání proti výroku II. rozhodnutí policejního prezidenta.
9. O odvolání žalobce rozhodl ministr vnitra nejprve rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, č. j. MV-9151-8/KM-2015 (dále jen „první rozhodnutí ministra“), kterým odvolání žalobce proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí zamítl jako opožděné. Žalobce podal proti tomuto prvnímu rozhodnutí ministra žalobu ke správnímu soudu, na základě níž bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 Ad 14/2016 - 39, první rozhodnutí ministra zrušeno a věc byla vrácena ministrovi k dalšímu řízení s tím, že odvolání žalobce bylo podáno včas. Nyní přezkoumávané napadené rozhodnutí ministra je tudíž druhým rozhodnutím o odvolání proti výroku II. rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015.

III. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2. 8. 2018 (napadené rozhodnutí)

10. Ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že původní řízení ve věci (tj. proplacení přesčasových hodin žalobci) bylo již služebními funkcionáři pravomocně skončeno, stejně jako řízení týkající se přiznání nákladů uvedeného odvolacího řízení ve věci. V současném řízení jde tak pouze o druhotné náklady řízení spojené s uplatněním práv žalobce ve věci náhrady nákladů odvolacího řízení. V této souvislosti odkázal ministr na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26, podle něhož výrok o nákladech (odvolacího) řízení je výrokem akcesorickým k výroku hlavnímu, tj. sleduje osud výroku hlavního, proti rozhodnutí odvolacího orgánu o náhradě nákladů odvolacího řízení tedy nelze podat odvolání. Případné rozhodnutí správního orgánu o odvolání v této věci (tj. proti výroku o náhradě nákladů řízení) je závažnou vadou, která má bez dalšího za následek nicotnost takového rozhodnutí, a to i v případě, že odvolání je podáno v důsledku nesprávného poučení účastníka řízení o možnosti podat odvolání. Ministr upozornil, že podle citovaného rozsudku by zákonný postup ministra ve věci odvolání žalobce proti výroku II. napadeného rozhodnutí měl být takový, že by odvolání účastníka řízení bez dalšího zamítl s tím, že výrok II. rozhodnutí policejního prezidenta nelze napadnout odvoláním a je tedy pravomocný. Ministr dále upozornil, že při důsledném uplatnění právního názoru z citovaného rozsudku by bylo zároveň možné bez dalšího zrušit jako nicotné též celé rozhodnutí policejního prezidenta, neboť se týkalo rovněž akcesorického výroku o nákladech řízení v odvolacím řízení. Ministr vnitra však přistoupil na námitku žalobce zejména s ohledem na ochranu dobré víry ve správnost poučení správního orgánu a také s vědomím, že rozsudek Nejvyššího správního soudu je poměrně čerstvý a v něm uvedený důvod pro nicotnost rozhodnutí o nákladech řízení nebyl dosud aplikován.
11. Ministr uvedl, že dikce § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru umožňuje poskytnutí náhrady nákladů výhradně za řízení o odvolání, proto byly uznány toliko nároky související s odvolacím řízením. Žalobce požadoval v řízení o nákladech odvolacího řízení náhradu 404 375,90 Kč, přičemž policejní prezident mu přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení pouze 48 555,90 Kč, na základě čehož byl úspěch žalobce v odvolacím řízení částečný, vyjádřený mírou 12 %, stejnou mírou mu tedy byla stanovena poměrná náhrada nákladů (následného) odvolacího řízení.

12. Ministr dále v napadeném rozhodnutí neuznal nároky na náhradu nákladů vynaložených za vyjádření ze dne 17. 12. 2014 a ze dne 13. 7. 2015, jelikož nejsou vyjádřeními ve věci, za něž by bylo možné přiznat náhradu nákladů řízení, neboť se jedná pouze o dílčí vyjádření související s uplatněním procesních práv žalobce. Navíc vyjádření ze dne 13. 7. 2015 sám žalobce nepožadoval zahrnout do nákladů řízení (vyjádření ze dne 2. 10. 2015). Náhrada nákladů řízení za vyjádření ze dne 2. 10. 2015 byla žalobci přiznána, u vyjádření však bylo uvedeno odlišné datum (datum doručení, tj. 5. 10. 2015). Ministr uvedl, že na rozdíl od policejního prezidenta považuje za jediný úkon právní služby, který je z hlediska přiznání náhrady nákladů řízení důvodně vynaložený, podání odvolání. Naopak účast na jednání poradní komise je úkon, jenž není v odvolacím řízení nezbytný, neboť poradní komise je poradním orgánem příslušného služebního funkcionáře, její jednání je zpravidla neveřejné a probíhá bez přítomnosti třetích osob, navíc při něm zpravidla nejsou činěny žádné úkony v řízení. Obdobně nepovažuje ministr za důvodně vynaložené náklady na sepsání jakéhokoli vyjádření v průběhu odvolacího řízení. Jelikož ministr nebyl služebním funkcionářem příslušným k posouzení důvodnosti konkrétních uplatněných nákladů v případě odvolacího řízení vedeného policejním prezidentem, ponechal rozsah nákladů v objemu stanoveném policejním prezidentem, tj. ve výši příznivější pro žalobce.

IV. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně namítl, že rozhodnutí ministra je nepřezkoumatelné, je založeno na nesprávném právním názoru, ministr nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil, porušil procesní předpisy a tato porušení mají vliv na zákonnost rozhodnutí.
14. Žalobce namítl, že pokud ministr poukázal na možnost vyslovení nicotnosti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015, nelze na tento výklad přistoupit, neboť jeho zákonnost byla přezkoumána v rámci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 Ad 14/2016 - 39, podle něhož nebylo odvolání žalobce podáno opožděně a v rámci něhož nicotnost vyslovena nebyla, ačkoliv dle § 76 odst. 2 s. ř. s. je-li soudem zjištěna nicotnost rozhodnutí, vysloví ji soud i bez návrhu. Žalobce tak byl opakovaně utvrzován ve správnosti poučení, které mu bylo dáno v rozhodnutí policejního prezidenta.
15. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26, žalobce poukázal na odlišnost věci, kdy žalobce nebrojil proti výroku I. rozhodnutí policejního prezidenta žalobou ve správním soudnictví, neboť tímto výrokem bylo rozhodnuto v jeho prospěch. Žalobce naopak postupoval podle řádného poučení, které mu bylo dáno a brání se toliko proti výroku II. rozhodnutí policejního prezidenta.
16. K předmětu sporu, kterým je nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení v zákonné výši, žalobce uvedl, že mu nebyla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení za úkony právní služby, které byly jeho zástupcem učiněny v rámci odvolacího řízení, konkrétně podání ve věci samé ze dne 17. 12. 2014 a 13. 7. 2015. Podáním ze dne 17. 12. 2014 bylo žalobcem reagováno na skutečnost, že 12. 12. 2014 byla jeho zástupci odepřena realizace práva na nahlédnutí do spisu, právo nahlížení do spisového materiálu je přitom jedním ze základních práv účastníka řízení dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Žalobce navrhoval, že podání může být vyhodnoceno jako stížnost, neboť postupem bezpečnostního sboru bylo zasaženo do jeho ústavně zaručených práv. Na podání bylo navíc reagováno přípisem ze dne 19. 12. 2014, přičemž v případě, že by bylo vyjádření neúčelné a neobsahovalo by skutečnosti, které se vztahují k věci samé, správním orgánem

by reagováno nebylo. Podání ze dne 13. 7. 2015 je opětovně třeba hodnotit jako vyjádření či návrh ve věci samé, neboť žalobce se jím domáhal rozšíření senátu poradní komise o zástupce odborové organizace Unie bezpečnostních složek a žádal o zaslání vnitřních předpisů bezpečnostního sboru, neboť znalost těchto předpisů byla nutností, aby mohl řádně uplatnit svá práva. Ministr žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť uvedená podání „*nejdou vyjádřeními ve věci, za něž by bylo možné přiznat náhradu nákladů řízení. Jedná se pouze o dílčí vyjádření související s uplatněním procesních práv účastníka řízení.*“, čímž připustil, že podání jsou vyjádřeními, jež se vztahují k uplatnění procesních práv žalobce. Ministr se nevyjádřil k důvodům, ze kterých nedošlo k subsumpci těchto podání pod § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“). Žalobce uvedl, že výčet úkonů právní služby není v § 11 odst. 1, 2 AT taxativní, zákonodárce pamatoval na situaci, kdy je účastníkem řízení učiněn úkon právní služby, který není v rámci § 11 odst. 1, 2 AT výslovně uveden a umožnil rozšíření tohoto výčtu prostřednictvím § 11 odst. 3 AT. Žalobce namítl, že ministr měl blíže vyložit úvahy, kterými byl veden při posouzení povahy jednotlivých podání a nemožnosti jejich podřazení pod § 11 odst. 1 písm. d) AT. Rozhodnutí ministra je dále vnitřně rozporné, neboť klasifikace podání jako „*vyjádření související s uplatněním procesních práv účastníka řízení*“ je klasifikací, která umožňuje přiznání náhrady nákladů řízení za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) AT. Vyjádření žalobce ke krácení a uplatňování procesních práv lze stavět na roveň vyjádření k věci samé, neboť nedůsledné uplatnění či porušení procesních práv účastníka řízení má přímý vliv na rozhodnutí ve věci samé. Za podání ze dne 17. 12. 2014 a ze dne 13. 7. 2015 mu proto měla být přiznána náhrada nákladů řízení ve výši odměny za jeden úkon právní služby, včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 3 AT.

17. Co se týče nepřiznání náhrady hotových výdajů za cestovní výdaje dle § 13 odst. 4 AT a náhrady za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT, které byly právním zástupcem žalobce vynaloženy v souvislosti s cestou na jednání senátu poradní komise dne 1. 12. 2014 a dne 23. 9. 2015, žalobce namítl následující. Ministr jednak přiznal nepřipustnou nejednotnost v rozhodovací praxi správních orgánů, neboť uvedl, že „*na rozdíl od policejního prezidenta považuje ministr vnitra za jediný úkon právní služby, který je z hlediska přiznání náhrady nákladů řízení důvodně vynaložený a tudíž uznatelný, pouze podání odvolání.*“, jednak nesprávně vyložil podstatu jednání senátu poradní komise, kdy její úlohu bagatelizoval. Žalobce namítl, že pokud je poradní komise svolána k jednání, nepochybně na něm dochází k projednání věci a pokud si účastník přeje být jednání přítomen, aby se mohl vyjádřit, je třeba náklady na účast na jednání považovat za účelně vynaložené. Pokud by na jednání senátu poradní komise nedocházelo k projednání věci, které by mělo vliv na řízení, nemělo by být vůbec uskutečňováno, neboť jeho svoláním by docházelo k neúčelnému čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu. Žalobce upozornil, že o obou jednáních byl vyrozuměn přípis ze dne 17. 9. 2015 a 20. 11. 2014, v nichž bylo sděleno, že mu na jednání bude umožněno uplatnit jeho procesní práva. Na jednání 1. 12. 2014 odkázal zástupce žalobce na odvolání a k věci se nevyjádřil, neboť to nepovažoval za nutné, v rámci jednání 23. 9. 2015 se k věci rozsáhle vyjádřil. Přiznání náhrady nákladů řízení za úkon právní služby spočívající v účasti při úkonu správního orgánu dle § 11 odst. 1 písm. g) AT však nelze poměřovat podle aktivity, která byla účastníkem, resp. jeho zástupcem, při úkonu vyvinuta, nýbrž je limitován pouze svým časovým rozsahem, tj. rozsahem 2 hodin. Žalobce namítl, že ministr nespecifikoval, podle jakých kritérií je hodnocena (ne)podstatnost vyjádření účastníka řízení. Za účelné je podle

žalobce třeba považovat každé vyjádření účastníka, které je učiněno poté, co do spisu byly doloženy nové materiály a účastník se v rámci vyjádření vyjadřuje k těmto novým materiálům, stejně tak každé vyjádření účastníka, kterým se brání proti postupu služebního funkcionáře, jímž je krácen na procesních právech či uplatňuje svá procesní práva. Ministr tak hodnotil právo na náhradu nákladů odvolacího řízení dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru příliš restriktivně.

18. Žalobce dále namítl vnitřní rozpornost rozhodnutí ministra, kdy ministr na jednu stranu uvedl, že nebyl služebním funkcionářem příslušným k posouzení důvodnosti konkrétních uplatněných nároků v případě řízení vedeného policejním prezidentem, tedy že nebyl jako odvolací orgán oprávněn přezkoumat náklady řízení, které byly vynaloženy v rámci řízení vedeného před policejním prezidentem, ale současně vyhodnocení provedl, když podání ze dne 17. 12. 2014 a 13. 7. 2015 a cesty na jednání senátu poradní komise vyhodnotil jako neúčelné.
19. Žalobce dále namítl, že ministr nesprávně vyhodnotil ponížení přiznané náhrady nákladů na 12 % z celkové částky přiznaných nákladů odvolacího řízení, kdy pouze odkázal na odůvodnění, které ke snížení bylo dáno v rámci rozhodnutí policejního prezidenta. Žalobce se k nepřipustnosti snížení vyjádřil v podání ze dne 18. 5. 2018, avšak ministr na skutečnosti uvedené v podání nereagoval, čímž zatížil své rozhodnutí další vadou, neboť nedostal náležitostem odůvodnění rozhodnutí dle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Policejním prezidentem bylo následně rozhodnuto o změně rozhodnutí krajského ředitele o náhradě nákladů odvolacího řízení a výrokem I. rozhodnutí policejního prezidenta bylo žalobci vyhověno. Žalobce v odvolání namítal, že došlo k chybnému výpočtu náhrady nákladů odvolacího řízení a jeho námitka byla uznána. Šlo tudíž o úplný úspěch žalobce ve věci a náhrada nákladů odvolacího řízení mu nemůže být ponížena s poukazem na částečnost úspěchu. Za částečný úspěch ve věci dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru by bylo možno považovat případ, kdy se účastník odvolá do dvou výroků rozhodnutí, přičemž jeden výrok je v rámci odvolacího řízení změněn ve prospěch účastníka, zatímco ve vztahu k druhému výroku je odvolání zamítnuto.
20. Žalobce navrhl, že pokud by soud aplikoval závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26, a vyslovil nicotnost rozhodnutí ministra, aby zároveň zrušil výrok II. rozhodnutí policejního prezidenta, neboť policejní prezident by byl poté znovu povinen rozhodnout o náhradě nákladů odvolacího řízení vedeného pod sp. zn. PPR-31277/ČJ-2014-990131, jež je předmětem tohoto řízení.
21. Závěrem dodal, že pokud by soud nezrušil výrok II. rozhodnutí policejního prezidenta a pouze konstatoval nicotnost rozhodnutí ministra, byl by žalobce nucen bránit se žalobou proti výroku II. rozhodnutí policejního prezidenta, kdy obsahem žaloby by byly stejné námitky, které jsou uplatněny u nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení v této žalobě. Takový postup by byl neúčelný.

V. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že obsah žaloby se shoduje s námitkami vznesenými v předchozím správním řízení, s nimiž se vypořádal v napadeném rozhodnutí ministra, a proto odkázal na jeho odůvodnění.
23. Žalovaný odmítl námitku, v níž žalobce z textu rozhodnutí ministra vyvozuje potvrzení správnosti poučení obsaženého v rozhodnutí policejního prezidenta, neboť žalobce v ní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

účelově interpretuje povinný obsah výrokové části rozhodnutí ministra, na základě jakých právních předpisů ministr vnitra rozhodoval.

24. Žalovaný odmítl námitky vztahující se k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26, jakož i nicotnosti rozhodnutí policejního prezidenta a rozhodnutí ministra, neboť rozhodnutím ministra bylo rozhodováno o právní situaci, která nastala před vydáním citovaného rozsudku. Ministr měl při rozhodování ve věci žalobce dvě možnosti – buď označit celé řízení o nákladech odvolacího řízení s odkazem na citovaný rozsudek za nepřipustné, nebo vyjít ze stavu, který byl dán před jeho vydáním a který byl pro žalobce příznivější a zohledňoval poučení, jež mu bylo v rozhodnutí policejního prezidenta poskytnuto, totiž že proti rozhodnutí policejního prezidenta může podat odvolání. V prvním případě by žalobci žádná náhrada nákladů odvolacího řízení přiznána nebyla, ministr proto zvolil spravedlivější přístup a připustil, že za dané situace je nárok žalobce na náhradu nákladů odvolacího řízení oprávněný.
25. Žalovaný konstatoval, že v odůvodnění rozhodnutí ministra je sice vyjádřena pochybnost, zda všechny náklady, za něž byla žalobci přiznána náhrada rozhodnutím policejního prezidenta, byly vynaloženy důvodně, ministr však neshledal potřebným do již přiznaného rozsahu nákladů odvolacího řízení zasahovat, jednak s ohledem na časový odstup tří let od vydání rozhodnutí policejního prezidenta, jednak proto, že možnost přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení je v kompetenci rozhodujícího orgánu, tj. policejního prezidenta, který vedl odvolací řízení.
26. Žalovaný závěrem upozornil, že se v projednávané věci jedná toliko o sekundární náklady odvolacího řízení, tedy náklady odvolacího řízení, jehož předmětem bylo opět přiznání náhrady nákladů předchozího odvolacího řízení.
27. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí ministra vnitra v rozsahu napadeném žalobou, tedy toliko v rozsahu, v němž ministr vnitra přezkoumal výrok II rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4.12.2015 který se týkal „druhotných nákladů“ odvolacího řízení ve výši 624 Kč, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání. Soud vyšel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí ministra vnitra, přičemž zkoumal, zda toto rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Městský soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro rozhodnutí bez jednání shledal důvody podle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
29. Pro posouzení, zda napadené rozhodnutí ministra vnitra, jakož i rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 byla vydána v souladu se zákonem, bylo podstatné ozřejmit, jaká rozhodnutí byla ve věci, jehož se náklady odvolacího rozhodnutí týkaly, vydána.
30. Soud ze správního spisu zjistil následující, podstatné skutečnosti.
31. Jak už bylo i výše předestřeno, žalobci vznikly nejprve náklady odvolacího řízení v souvislosti s odvoláním proti rozhodnutím služebních funkcionářů ze dne 27. 1. 2011 a ze dne 13. 6. 2013 ve věcech proplacení přesčasových hodin za roky 2007, 2008, 2009 a 2010. Odvolací rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 15. 8. 2014. V souvislosti s tímto odvolacím rozhodnutím bylo dále dne 29. 8. 2014 vydáno *samostatné* rozhodnutí, jímž byla žalobci přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve věci ve výši 22.203 Kč. Protože

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odvolací rozhodnutí ve věci ze dne 15. 8. 2014 bylo k žalobě žalobce zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 6. 2015, běželo nadále řízení ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutím ze dne 27. 1. 2011 a 13. 6. 2013 ve věci proplacení přesčasových hodin a v něm bylo dále vydáno odvolací rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení ze dne 29. 8. 2014 jako opožděné. Následně i toto rozhodnutí bylo ke správní žalobě zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 6. 2015, č. j. 10A 23/2015-39, v něm soud neshledal odvolání žalobce jako opožděné.

32. Za tohoto stavu řízení ze správního spisu ani z rozsudků Krajského soudu nevyplývá, že by bylo zrušeno i samostatné rozhodnutí o nákladech řízení ze dne 29. 8. 2014, neboť jde sice o akcesorické rozhodnutí, avšak samostatně vydané a Krajským soudem v Českých Budějovicích zrušeno nebylo.
33. Následně však stále běželo odvolací řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutím ze dne 27. 1. 2011 a ze dne 13. 6. 2013 ve věci proplacení přesčasových hodin a vyústilo v rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 2. 9. 2015, kterým bylo žalobci vyhověno, a prvostupňová rozhodnutí ve věci byla změněna. V rozhodnutí bylo současně uvedeno, že o nákladech odvolacího řízení bude rozhodnuto *samostatným prvostupňovým rozhodnutím ve věcech služebního poměru*.
34. O nákladech odvolacího řízení bylo následně také rozhodnuto samostatným rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 a k odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutím napadeným rozhodnutím (předmětná rozhodnutí v tomto soudním řízení).
35. Na základě uvedených skutečností byl skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí takový, že vedle sebe existovala dvě samostatná rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení ve věci proplacení přesčasových hodin, tj. ze dne 29. 8. 2014 a ze dne 4. 12. 2015, včetně toho, že v rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 byl učiněn výrok o „druhotných“ nákladech řízení ve výši 624 Kč, který je napaden předmětnou žalobou.
36. Soud posoudil rozhodování žalovaného i policejního prezidenta takto:
37. Soud shledal, že napadené rozhodnutí ministra vnitra je nicotným.
38. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může žalobce domáhat zrušení, popř. vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu. Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. soud přihlíží k nicotnosti nejen k námitce žalobce, ale též z úřední povinnosti. Dospěje-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nicotné, potom jeho nicotnost svým výrokem v rozsudku deklaruje. Nicotné je takové správní rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, ledaže by je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále správní rozhodnutí, které trpí vadami, jež jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu [srov. § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)].
39. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016 - 26, zákon o služebním poměru sice neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, neobsahuje však ani ustanovení vylučující jeho použití, a proto je možno jej subsidiárně aplikovat. Mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a speciálními právními předpisy platí vztah subsidiarity, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije jen tehdy, pokud není ve

zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak podpůrně (subsidiárně) použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. Nelze zde proto vyloučit podpůrné použití správního řádu v těch správních procesech, kde zvláštní zákon nestanoví jiný postup (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 - 19). Zákon o služebním poměru upravuje řízení ve věcech služebního poměru v § 169 a násl., ale neobsahuje např. úpravu nicotnosti správního rozhodnutí; v takových případech je tedy třeba podpůrně aplikovat správní řád (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26).

40. Vyslovení nicotnosti připadá v úvahu pouze u úkonů správního orgánu, které jsou rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2013, č. j. 4 As 113/2013 - 30). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k otázce nicotnosti správního aktu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, konstatoval, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K otázce nicotnosti správních rozhodnutí odkazuje městský soud dále např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 32/2002 - 117, ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, či ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010 - 44.
41. Nedostatek věcné působnosti rozhodujících orgánů je nutno považovat za důvod nulity (tzv. nicotnosti, *non negotium*) vydaných správních aktů, tedy jejich právní neexistence, kdy tu není nic, co by bylo způsobilé s účinky právní moci dotknout právní sféru fyzické nebo právnické osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 5 A 116/2001 - 46, a tam uvedenou judikaturu).
42. V souzené věci soud shledal, že napadené rozhodnutí ministra vnitra trpí vadou nicotnosti, spočívající v absolutním nedostatku pravomoci, neboť vůbec nemělo být vydáno.
43. Ačkoliv v samostatném rozhodnutí krajského ředitele ze dne 29. 8. 2014 o nákladech odvolacího řízení za odvolání proti oběma rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve věci proplacení přesčasových hodin žalobci a v rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 byl žalobce skutečně poučen o tom, že proti výroku o náhradě nákladů odvolacího řízení lze podat odvolání u policejního prezidenta, nezakládá toto nesprávné poučení pravomoc nadřízených služebních orgánů rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí o nákladech řízení, která jsou vydávána v odvolacím řízení, sice samostatně, avšak jako akcesorická rozhodnutí vztahující se k předmětu řízení.
44. Podle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru *proti rozhodnutí o odvolání není možno podat odvolání*. Toto ustanovení je vyjádřením zásady dvojinstančnosti správního řízení. Rozhodnutím odvolacího správního orgánu se tedy končí nejen odvolací řízení, ale rovněž také řízení ve věci samé. Výrok o nákladech řízení je pak výrokem akcesorickým k výroku hlavnímu, tj. sleduje procesní osud výroku hlavního a společně tvoří rozhodnutí o odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 33 A 2/2018 -

24, ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26, či ze dne 13. 3. 2019, č. j. 9 Azs 148/2018 - 26), a to i v případě, že rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení bylo vydáno zvlášť samostatným rozhodnutím, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě. Proti (výroku) rozhodnutí odvolacího orgánu o náhradě nákladů odvolacího řízení tedy odvolání podat nelze a o takovém „odvolání“ ani nemůže žádný „odvolací“ správní orgán rozhodnout. Tak se tomu ovšem stalo z důvodu nesprávného poučení uvedeného v rozhodnutí krajského ředitele ze dne 29. 8. 2014 i v nyní projednávané věci. Žalobce podal „odvolání“ proti rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015, proti němuž již správně odvolání přípustné není, a o tomto „odvolání“ následně rozhodl ministr vnitra napadeným rozhodnutím, ačkoli odvolacím správním orgánem nebyl a z povahy věci ani být nemohl. Rozhodnutí ministra vnitra proto nemělo být vůbec vydáno, neboť proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 již nebylo možné dle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru odvolání podat. Úvaha ministra vnitra v jeho vyjádření k žalobě o tom, že odvolací řízení o nákladech odvolacího řízení je nepřípustné, tedy měla zákonný podklad, oproti tomu však ministr vnitra zvolil přístup, který nemá oporu v zákoně a ani oporu ve skutkovém stavu, jímž ministr ospravedlňoval svůj postup, a který má svědčit o tom, že žalobci žádná náhrada nákladů odvolacího řízení přiznána nebyla. Nelze opomenout, že dále stále existovalo nezrušené rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení ze dne 29. 8. 2014 a že toto rozhodnutí bylo změněno výrokem I. rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015, které nebylo žalobou napadeno, a nadále existuje i rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení ve výši 624 Kč v novém výroku pod bodem II., které je podanou žalobou napadeno. Ačkoli rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 vypořádává zjevně náklady odvolacího řízení uplatněné žalobcem v rozsahu výdajů uvedených v tabulce v odůvodnění rozhodnutí za dobu r. 2011-2014, (ve vztahu k výroku I, tj., ke změně rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014), z rozhodnutí nevyplývá, zda a případně jakým způsobem byly vypořádány také náklady odvolacího řízení za dobu vedení odvolacího řízení ve věci po rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích a změnového řízení ve věci, ukončeného rozhodnutím ze dne 2. 9. 2015, zda o těchto nákladech rozhodnutí bylo rozhodnuto samostatně či zda o nich bylo rozhodnuto poprvé ve výroku II. ze dne 4. 12. 2015 jako v prvostupňovém rozhodnutí a také, zda mělo být o těchto nových nákladech rozhodováno policejním prezidentem, jestliže v rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015 je výslovně uvedeno, že o nákladech tohoto odvolacího řízení („změnového řízení“ ve věci – pozn. soudu) bude rozhodnuto samostatným prvostupňovým rozhodnutím, když by současně mělo jít o akcesorický výrok o nákladech k rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 2. 9. 2015. V rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 je odůvodnění výroku pod bodem II. rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 pojednáno jako přiznání nákladů odvolacího řízení, týkajícího se nákladů odvolacího řízení ve vztahu k samostatnému rozhodnutí o nákladech ze dne 29. 8. 2014, avšak jsou v něm zmiňovány úkony, které nastaly později. Protože soud nemá za podložené, že by příslušný služební funkcionář rozhodl o nákladech dále vedeného odvolacího řízení ve věci, jak je avizováno v odvolacím rozhodnutí ve věci ze dne 2. 9. 2015, lze přisvědčit žalobci v jeho stěžejních námitkách, že v napadeném rozhodnutí nebylo přihlédnuto k dalším nákladům dalšího vedeného odvolacího řízení, jestliže žalobce namítá, že mu vznikly další náklady za úkony ze dne 17. 12. 2014 a ze dne 13. 7. 2015, o nichž není v napadeném rozhodnutí pojednáno, neboť policejní prezident vycházel na str. 10 svého rozhodnutí z úkonů uplatněných k nejzazšímu datu 15. 7. 2014 (náhrada hotových výdajů). Z výroku II je zřejmé, že nešlo jen o úkony odvolacího řízení k datu rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014, ale byly zohledněny i další 2 pozdější úkony

odvolacího řízení. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 není ani formálně uvozeno, z jakého odvolání vzešla změna rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014, jaký režim řízení má výrok II napadeného rozhodnutí, lze jen usuzovat, že odůvodnění nákladů odvolacího řízení v částce 624 Kč bylo učiněno ve vztahu k částečné úspěšnosti žalobce v původním odvolacím řízení, ukončeném rozhodnutím ze dne 15. 8. 2014. K tomu se však váže akcesorické rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení ze dne 29. 8. 2014. Městský soud považuje odůvodnění rozhodnutí policejního prezidenta ve vztahu k výroku II. za ne zcela srozumitelné, zejména nedostatečně odůvodněné, a proto nemůže být podrobeno bližšímu přezkumu ze strany soudu, aniž by soud jen dovozoval, jak byly náklady celého odvolacího řízení posuzovány. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 je k výroku II. týkajícímu se „druhotných“ nákladů odvolacího řízení toliko uvedeno, že *„Odvolací orgán shledal pro změnu napadeného rozhodnutí důvody, ale odvolatel byl v řízení úspěšný pouze částečně, neboť jsou přiznány náhrady ve výši 48 555,90 Kč tj. úspěšnost 12 %. Z uvedeného důvodu odvolací orgán přiznal náhrady řízení v částce 624 Kč (za čtyři úkony - odvolání ze dne 22. 9. 2014, účast na jednání dne 1. 12. 2014 a 23. 9. 2015, vyjádření ze dne 5. 10. 2015 – po 1 000 Kč za jeden úkon a 300 Kč režijní paušál, tj. $1\,000 \times 4 = 4\,000$ Kč, $300 \times 4 = 1\,200$ Kč, $4\,000 + 1\,200 = 5\,200$ Kč, $5\,200 : 100 = 52 \times 12 = 624$ Kč).“* Z uvedeného nevyplývá, z jakých důvodů bylo zvláště rozhodnuto o uvedených 4 úkonech a k jakým stádiím odvolacím řízením se akcesoricky vztahují, když bylo vedeno odvolací řízení ve věci a následně po rozhodnutí krajského soudu odvolací řízení pokračovalo tak, že v němž došlo ke změně v meritu věci (změnová rozhodnutí), v nichž byl žalobce úspěšný, přesto je mu přiznávána částečná úspěšnost, a z jakého důvodu nejsou tyto čtyři úkony zahrnuty ve výpočtu nákladů odvolacího řízení přiznaných ve výroku I. rozhodnutí policejního prezidenta o změně výše náhrady nákladů, neboť výrok o nákladech (odvolacího) řízení je výrokem akcesorickým k výroku hlavnímu, tj. sleduje osud výroku hlavního.

45. Soud za tohoto stavu odůvodnění napadeného výroku II nemohl vzít za nedůvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 mělo ještě zohlednit další náklady řízení, a to zřejmě nově tak, že by šlo o prvostupňové rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení, akcesorické k rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015. Nedostatečné a nejasné odůvodnění výroku bodu II zapříčinilo, že soud neměl ani podmínky k přezkumu, zda a kdy žalobce náklady dalšího běhu odvolacího řízení uplatnil, zda byly předmětem rozhodování případně příslušného služebního funkcionáře v jiném rozhodnutí a proč ve věci rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015 rozhodoval policejní prezident. Vzhledem k tomu, že až napadené rozhodnutí ministra vnitra se, byť stručně, zabývá žalobcem uplatněnými dalšími úkony odvolacího řízení, avšak je rozhodnutím zjevně nicotným, soud nemohl z tohoto odůvodnění vycházet. Těžiště odůvodnění nákladů odvolacího řízení by mělo mít své místo v rozhodnutí služebního funkcionáře, který by své rozhodnutí jako rozhodnutí akcesorické k věcnému výsledku řízení vztáhl buď k celému odvolacímu řízení, nebo případně i k jeho další části, k níž se vztahovaly případně další vzniklé náklady odvolacího řízení, avšak tak, aby bylo dostatečně a přesvědčivě odůvodněno, jaké náklady v jakém stádiu odvolacího řízení žalobci vznikly a jakými rozhodnutími o nich bylo rozhodnuto.
46. Za současného stavu rozhodování, kdy napadený výrok II rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 trpí vadou řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci ohledně vedeného odvolacího řízení, nepřehlednosti nákladů odvolacího řízení ve vztahu k jednotlivým stádiím odvolacího řízení a jejich vypořádání a není ani zřejmé, zda o nákladech dalšího běhu odvolacího řízení nebylo rozhodnuto jiným rozhodnutím a proč v dané věci rozhodoval policejní prezident. Městský soud nevzal

podklady správního řízení a kusé odůvodnění napadeného výroku rozhodnutí pod bodem II za dostatečné pro to, aby rovněž vyslovil nicotnost rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015.

47. Z uvedených důvodů městský soud rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 pouze zrušil v napadeném rozsahu výroku pod bodem II. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud prozatím neměl podmínky pro to, aby meritorně sám, aniž by to učinil příslušný správní orgán, přímo k žalobě žalobce posuzoval účelnost nákladů odvolacího řízení, které namítal žalobce v podané žalobě. Bude na místě si nejprve ujasnit, jaký správní orgán měl vydat rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení ve věci proplacení přesčasových hodin, to znamená posoudit, jak odvolací řízení v určitých stádiích probíhalo a jaké náklady, účelně vynaložené (nikoliv pouze uplatněním nastalých úkonů) byly v souvislosti s těmito stádii odvolacího řízení uplatněny, jak o nich bylo rozhodováno a zda o nich bylo rozhodnuto v úplnosti a jakými rozhodnutími. Současně při novém rozhodování bude příslušný správní orgán dbát na to, aby úvahy o (ne)účelnosti nákladů byly vtěleny do náležitého odůvodnění rozhodnutí.
48. Po vyjasnění uvedeného budou správní orgány vázány právním názorem soudu, že rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení ve věcech služebního poměru je výrokem akcesorickým k výroku hlavnímu, tj. že sleduje procesní osud výroku hlavního, a byť je o nich rozhodnuto samostatným rozhodnutím, společně tvoří rozhodnutí o odvolání. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu o náhradě nákladů odvolacího řízení tedy odvolání podat nelze, a to i v případě nesprávného poučení ze strany správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ass 8/2017-26).
49. Městský soud dodává, že skutečnost, že nicotnost prvního rozhodnutí ministra ze dne 27. 4. 2016 ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 12. 2015 nebyla v rámci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 Ad 14/2016 - 39, podle něhož nebylo odvolání žalobce podáno opožděně, přezkoumána, nic nemění na tom, že městský soud je v nyní projednávané věci povinen přihlédnout k nicotnosti rozhodnutí ministra z úřední povinnosti, jak stanoví ust. §76 odst. 2 s. ř. s.

VII. Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na shora uvedené důvody městský soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí ministra vnitra a podle § 76 odst. 2 s. ř. s. a podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. zrušil rozhodnutí policejního prezidenta a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
51. Právním názorem, který vyslovil soud v rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož „*nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*“. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu městský soud přiznal náhradu nákladů řízení.
53. Přiznané náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem vyčíslené dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč [dle § 7 bodu 5. ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] včetně tzv.

režijního paušálu ve výši 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Přiznaná náhrada procesních nákladů žalobce tak činí částku 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu